

ΣΤΕΡΝΗ ΣΤΙΓΜΗ

Μιά ἀχτίδα τρεμοσβύνει
— πλάνου ὄνειρου ἀχτίδες —
καὶ στὸ μέτωπό μου ἀφίνει
τὰ φανοῦν κάποιες ρυτίδες.

Ἐνας πόθος ἀρογλύνει
— θλιβερῆς ἀγάπης πόθοι —
ἢ καρδιά μου πῶς ματώνει...
πιά σὲ λίγο δὲν θὰ νοιώθει.

Μιά ζωὴ χαροπαλαίει
— φτωχοῦ καὶ ἄμοιρου ζωὴ —
κ' ἢ ψυχὴ μου σιγοκλαίει
ποὺ ἔφτασε ἢ στερνὴ στιγμή

... νὰ κοπεῖ... σὰν μιὰ κλωστή!

ΤΑΣΟΣ ΧΛΩΡΗΣ

ΠΕΖΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Κάποτε — μιὰ φορὰ κ' ἕναν καιρὸ — ἦταν ἕνα κατὰ-ξανθο παιδάκι. Τὰ μάτια του ἦταν ἔτσι γαλανά, ποὺ τίποτε, μέσ' στὸ μέγαλον κόσμον, δὲν ἦταν γύρω τόσο γαλανό. Κ' εἶχε κ' ἕνα χαμόγελο στὰ χεῖλη, τέτιο, ποὺ μοναχὰ νὰ τὸ κοιτοῦσες, μονάχ' αὐτὸ θ' ἀρκοῦσε γιὰ νὰ ζεῖς.

Καὶ τὸ παιδάκι, μὲ καιρὸ, μεγάλωσε, μεγάλωσε καὶ πῆγε στὸ σχολιό· πῆγε στὸ σχολιὸ νὰ μάθει γράμματα, κ' ἔβγανε τὴν τετάρτη γυμνασίου· κατόπι γράφτηκε καὶ γὼ δὲν ξέρω ποῦ, κ' ἔγινε καὶ γὼ δὲν ξέρω τί — ἔγινε γιὰ τρὸς ἢ δικηγόρος· (κὰν δικηγόρος, κὰν μηχανικός· μηχανικός, θαρῶ, ἢ κάτι τέτιο...)

Κι' ἀπ' τὸ παλιό, τὸ γαλανὸ παιδάκι, δὲν ἔμεινε πιά τίποτε ἀπολύτως.

Τίποτε — μὰ τίποτε, ἀπολύτως.